

Arrest

nr. 139 435 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 29 april 2010.

Op 10 januari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om verzoeksters aanvraag

om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Deze beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 25 januari 2013, is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDATA# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*F(...), M(...) B(...)
nationaliteit: Oekraïne
geboren te (...), Oekraïne op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor F(...) M(...) B(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 17.12.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of een vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster citeert uit de bestreden beslissing en uit het daaraan ten grondslag liggende advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 december 2012 en verschaft vervolgens de volgende toelichtingen:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur meent dat “uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt tevens ook dat niet nagegaan werd of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM).

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren. Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn.

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Verzoekster verwijst hiervoor naar de volgende beslissingen van uw Raad waarin werd bepaald dat de DVZ in haar beslissingen artikel 3 EVRM te beperkend heeft geïnterpreteerd zoals dat ook het geval is in de onderhavige bestreden beslissing: RvV 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV 92.863 van 4 december 2012.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een advies van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoeksters aandoening in Oekraïne. Evenmin blijkt dat hij advies heeft ingewonnen bij een arts die een dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoening in haar land van herkomst. Verzoekster ziet dan ook niet in hoe de arts-adviseur kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor verzoeksters leven.

Doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris een advies van de arts-adviseur dat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderschrijft en als het hare overneemt, is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is, nu niet blijkt dat de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 17 december 2012, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de conclusie in de bestreden beslissing wordt hernomen zodat de inhoud van dit advies integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing. In dit medisch advies wordt, na analyse van de aangevoerde medische attesten, vastgesteld dat de verzoekster leed aan een ductaal borstkliercarcinoom links waarvoor zij in februari 2008 een mastectomie onderging en waarvan het controle-onderzoek in februari 2012 normaal bleek. De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens vast dat *"het beschreven borstkliercarcinoom is inmiddels reeds afdoende behandeld en vereist geen dringende maatregelen meer zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn"* en besluit enerzijds dat er geen graad van ernst blijkt in de zin van artikel 3 van het EVRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte en dat anderzijds uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de geboden motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In tegendeel blijkt dat de verzoekster een inhoudelijke kritiek voert tegen de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing, zodat meteen blijkt dat zij er kennis van heeft en er in is geslaagd om uit maken of deze motieven er aanleiding toe geven een beroep in te stellen bij de Raad. De kritiek van de verzoekster betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, eerder dan de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt alvast niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat

de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Ook hier dient echter de nuance te worden gemaakt dat de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoekster te kennen geeft dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een onvolledig en incorrect onderzoek dient het middel en meer bepaald de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van het tevens geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet betekent dit dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling wegens de ziekte waaraan hij lijdt een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien deze vreemdeling bij een terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende situatie omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het komt overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet enkel aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen.

Waar de verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) te beperkend interpreteert door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte en dat de bestreden beslissing dienvolgens steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter,

§1 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster uitgaat van een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing nu zij voorbij gaat aan de concrete motieven die de ambtenaar-geneesheer in zijn advies hanteert.

In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekster op 16 oktober 2009 een aanvraag indiende om op grond van haar medische problematiek te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De gemachtigde verzocht een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de ingeroepen medische problematiek van de verzoekster. De ambtenaar-geneesheer bracht op 17 december 2012 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekster:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.10.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24.03.2003 van e hand van dr. V. V(...), zijnde het protocol van een CT-scan van de hersenen en waarop geen afwijkingen zichtbaar zijn.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 28.02.2008 van de hand van Dr. L. Ver(...), gynaecoloog, waaruit blijkt dat betrokkene op 15.02.2008 een mastectomie diende te ondergaan omwille van een ductaal borstkliercarcinoom links. Aanvullend werd chemotherapie en radiotherapie gepland.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 10.09.2009 van de hand van Dr. J. Va(...), oncoloog, waaruit blijkt dat na de reeds toegediende chemotherapie en radiotherapie er best gedurende vijf jaar (start aug. 2008) hormonaal wordt behandeld met Tamoxifen en dan nog drie jaar met Femara. Deze behandeling is oraal en kan in het thuisland worden verder gezet.*
- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 21.02.2012 van de hand van Dr.L. V(...), waarin een overzicht van de ziektegeschiedenis en waaruit blijkt dat betrokkene het goed stelt en het controle-onderzoek normaal is*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven. Het beschreven borstkliercarcinoom is inmiddels reeds afdoende behandeld en vereist geen dringende maatregelen meer zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekster overhandigd en de inhoud ervan maakt integraal deel uit van de motieven van de bestreden beslissing nu het advies werd ter kennis gebracht aan de verzoekster tezamen met de bestreden beslissing en nu de gemachtigde in zijn beslissing tevens uitdrukkelijk de volgende conclusie overneemt: *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of een vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Uit de hierboven geciteerde bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer en ook uit de door de verweerder bijgetreden conclusie ervan blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geenszins enkel heeft onderzocht of de hem ter beoordeling voorgelegde aandoening direct levensbedreigend is in de zin van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Het advies bevat weliswaar een dergelijke overweging, doch er dient op te worden gewezen dat het advies in zijn geheel moet worden gelezen.

De concrete motieven die het advies van de ambtenaar-geneesheer onderbouwen maken duidelijk dat deze ambtenaar-geneesheer naast het levensbedreigend karakter van de aandoening tevens en meer in detail uitspraak doet over de actuele ernst van de aandoening en de actuele nood aan behandeling.

De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies tevens naar de verschillende in de loop van de verblijfsprocedure voorgelegde medisch attesten, waaruit blijkt dat de verzoekster in februari 2008 een masectomie onderging omwille van een ductaal borstkliercarcinoom links, waarvoor aanvullend chemotherapie en radiotherapie werd gepland waaromtrent in de meest recente medische attesten van 21 februari 2012 een overzicht wordt gegeven van de ziektegeschiedenis en waaruit blijkt dat de verzoekster het goed stelt en het controle-onderzoek na de masectomie normaal is. Wat de in 2009 geattesteerde nabehandeling (na chemotherapie en radiotherapie) met Tamoxifen en Femara betreft, stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat deze behandeling oraal is en in het thuisland kan worden verder gezet. De ambtenaar-geneesheer heeft aldus de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten geëvalueerd en hij is op grond van deze informatie tot de bevinding gekomen dat het aanvankelijk beschreven borstcarcinoom inmiddels reeds afdoende is behandeld. De bovenstaande vaststellingen zijn gesteund op de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten en zij worden door haar ook niet betwist.

Zodoende blijkt genoegzaam dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat verzoeksters aandoening reeds afdoende is behandeld, waarna hij het volgende besluit:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De kritiek van de verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer enkel het levensbedreigend karakter van de aandoeningen zou hebben onderzocht mist dan ook feitelijke grondslag.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer bijkomend heeft gemotiveerd en verwijst naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM doet aan het voormelde geen afbreuk.

Immers, de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen. De bijkomende motivering in de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM staat de beoordeling van de voorgelegde medische elementen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet in de weg. Het is een bijkomend, overtollig rechtstheoretisch motief, dat geen afbreuk doet aan de determinerende motieven van het advies en dus van de bestreden beslissing die uitdrukkelijk naar het advies verwijst (cf. RvS 10 juni 2014, nr. 10.545 (c)).

Wat de verwijzing naar de arresten van de Raad betreft, wijst de Raad er op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen en dat de verzoekster bovendien niet

verduidelijkt in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde arresten hebben geleid tevens van toepassing zijn in of identiek zijn aan haar concreet geval.

Waar de verzoekster het de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde verwijt dat er geen concreet onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in verzoeksters land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat dergelijke beoordeling en onderzoek slechts nodig is indien een ziekte voorligt die op het moment van de bestreden beslissing nog een behandeling vergt en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet zo worden begrepen dat de verweerder steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en de al dan niet actuele nood aan een behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn.

De ambtenaar-geneesheer heeft *in casu* geoordeeld dat verzoeksters aandoening inmiddels reeds afdoende werd behandeld. De verzoekster maakt niet aannemelijk waarom, in het licht van deze niet betwiste vaststelling, op de ambtenaar-geneesheer de plicht zou rusten om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze of gene behandeling in het land van herkomst na te gaan. Het komt de Raad alleszins niet onredelijk over om geen dergelijk onderzoek te verrichten wanneer is vastgesteld dat de aandoening reeds afdoende is behandeld. Een onderzoek naar een reeds afgelopen behandeling zou immers volstrekt zinloos zijn in het licht van de risico's vermeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. In deze optiek kan de Raad, los van de vaststelling dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling voorziet in een verplichting voor de ambtenaar-geneesheer om een expert te raadplegen of om zelf te getuigen van welbepaalde specialistische expertise, derhalve evenmin inzien waarom de ambtenaar-geneesheer blijf zou moeten geven van enige specialistische expertise in de behandeling van verzoeksters aandoening in haar land van herkomst of waarom hij dienaangaande beroep zou moeten doen op een gespecialiseerde arts.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekster niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat *in casu* een kennelijk onredelijke beoordeling van de kwestieuze aanvraag zou zijn gemaakt, noch dat de verweerder een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting opzesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE